

[Tinning]

ningsgrundlaget i orden. Nu er det politikerens tur. Der skal tages stilling til de forskellige forslag til forbedring af breddeidrættens vilkår.

Den situation kan kulturministeren tilsyneladende ikke lide. I den redegørelse om breddeidrætten i Danmark, han har givet Folketinget, er hovedkonklusionen:

»Betænkningen vil nu blive sendt til en grundig høring i Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen, idrætsorganisationerne, Dansk Ungdoms Fællesråd, Friluftsrådet og andre.«

Men både Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen og idrætsorganisationerne har været direkte repræsenteret i breddeidrætsudvalget. De er altså medforfattere til betænkningen og har bl.a. haft mulighed for at afgive mindretalsudtalelser.

Der er tilsyneladende tale om en usædvanlig klodset forhalingsmanøvre, når kulturministeren nu satser på en grundig høring, der i hovedsagen skal finde sted blandt de allerede hørte. Idrætspolitisk er fremgangsmåden aldeles tåbelig.

Spørgsmålet tager sigte på at afklare, om der er tale om en ny praksis, som statsministeren kan give sin generelle anbefaling.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Spørgsmålet er vist stillet i anledning af den høring, som kulturministeren har bebudet i redegørelsen om breddeidrætten, og jeg vil da gerne sige, at den praksis, kulturministeren følger i denne sag, er helt i overensstemmelse med, hvad man plejer at gøre. Og ellers er det vist rimeligt, at jeg henviser til det svar, kulturministeren giver på hr. Tinnings spørgsmål om samme emne.

Tinning (VS):

Jeg fik egentlig ikke fat i statsministerens svar, for statsministeren siger, at det, kulturministeren gør, er helt i overensstemmelse med det, man plejer at gøre.

Det er i hvert fald forkert. Jeg bebrejder ikke statsministeren, at han ikke har sat sig ind i denne sag – den hører trods alt under kulturministerens område – men når statsministeren ligefrem fremturer med noget, som er direkte forkert, synes jeg måske nok, vi kommer ud på kanten af, hvad der er sjovt.

Men jeg vil da så bede statsministeren bare sige enten ja eller nej til det, jeg har spurgt om, nemlig om statsministeren vil anbefale regeringsmedlemmerne at indføre den praksis, at afgivne betænkninger returneres til forfatterne til en grundig høring.

Og så vil jeg godt hjælpe statsministeren lidt. Det er selvfølgelig meget normalt, at man sender afgivne betænkninger til høring, ja. Men det er ikke særlig normalt, at man sender afgivne betænkninger tilbage i hovedet på *forfatterne* til grundig høring. Og det er det, sagen drejer sig om. Det blev måske lidt omstændeligt, men nu tror jeg, statsministeren har haft mulighed for at forstå det, og så ser jeg frem til svaret.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg har inden spørgetiden sat mig grundigt ind i det emne, hr. Tinnings spørgsmål drejer sig om. Det er jeg meget glad for, for hvor ville jeg ellers være blevet forvirret, hvis jeg skulle have taget hr. Tinnings oplysninger som basis.

Det, jeg har sagt, er naturligvis rigtigt. Det er kutyme, at man, når en sådan betænkning foreligger, sender det samlede slutresultat til alle implicerede og interesserede parter. Så kan man få deres udtalelse, og det kan man jo nu også om den redegørelse, kulturministeren har afgivet til Folketinget.

Jeg synes, det er helt på sin plads, når nu breddeidrætsbetænkningen foreligger, at man sender den til udtalelse hos en lang, lang række organisationer, som ikke har været medforfattere, som ikke har haft medlemskab af udvalget. Og jeg behøver ikke at anbefale andre ministre at anvende den samme praksis, for det har de i forvejen gjort i årtier.

Tinning (VS):

Åh, hold nu op! Eliteidrætsbetænkningen, hr. statsminister, blev hverken sendt til høring eller til grundig høring hos idrætsorganisationerne, uanset at de også på det punkt var med i arbejdet, præcis som de har været i breddeidrætsbetænkningen. Det må så være, fordi kulturministeren på daværende tidspunkt gjorde alt andet, end hvad der var normal praksis, endda uden at statsministeren eller andre reagerede. Det fortaber sig jo i tåger.